

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 69.511 van 12 november 1997

A. 74.094/XIII-101

In zake : **BERKOL** Aydin,
rue Chardon Lagache 87
75016 Parijs (Frankrijk)

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoor-
digd door de Minister van
Justitie

DE VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,

Gezien het op 6 maart 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Aydin BERKOL een schadevergoeding van 100.112.500 frank eist, omdat de Minister van Justitie geweigerd heeft een eis tot schadevergoeding toe te wijzen, die hij had ingesteld naar aanleiding van een handelsgeschil en van een scheidsrechterlijke procedure aangaande het geschil tussen hem en zijn vroegere advocaat betreffende erelonen;

Gezien het verslag van de heer CUVELIER, adjunct-auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 93 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de beschikking van 8 september 1997, waarbij de neerlegging van het verslag wordt

gelast en de partijen worden opgeroepen om op 26 september 1997 te verschijnen om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van die beschikking en van het verslag;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mr. L. SWARTENBROUX, loco Mr. Philip TRAEST, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer CUVELIER, adjunct-auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. In 1989 is een handelsgeschil ontstaan tussen verzoeker en een Belgisch industrieel bedrijf. Om zijn rechten te verdedigen heeft verzoeker gedurende twee jaar een in Parijs gevestigde advocaat geraadpleegd die niet op het tableau van de Orde van advocaten van de balie van Brussel was ingeschreven, maar die beweerde dat hij zijn ambt kon uitoefenen in België, en vervolgens een Brusselse advocaat. Er is een tweede geschil gerezen tussen verzoeker en zijn verschillende advocaten, met de eerste omtrent de wijze van verdediging, met de tweede omtrent diens ereloon.

2. Verzoeker heeft vervolgens een geschil aanhangig gemaakt bij de Franstalige Orde van advocaten

van de Brusselse balie, waarin hij het ereloon betwist van de Brusselse advocaat. Bij een brief van 24 juni 1991 heeft de stafhouder, nadat hij had vastgesteld dat het onmogelijk was dit geschil minnelijk te regelen, verzoeker voorgesteld een scheidsrechterlijke procedure in gang te zetten met toepassing van artikel 459 van het Gerechtelijk Wetboek en van de artikelen 54 en volgende van het huishoudelijk reglement van de Franstalige Orde van advocaten van de Brusselse balie. In dezelfde brief wordt verzoeker verzocht een bedrag van 112.500 frank in consignatie te geven indien hij zou beslissen die procedure in gang te zetten.

3. Verzoeker heeft voor deze oplossing gekozen en er is een overeenkomst tot arbitrage ondertekend door hem en zijn Brusselse advocaat. Op 13 december 1994 is de uitspraak gevallen in het scheidsrechterlijk geding betreffende het ereloon.

4. Verzoeker heeft vervolgens de scheidsrechterlijke uitspraak betwist bij de stafhouder van de Franstalige Orde van advocaten van de Brusselse balie, die hem bij een brief van 2 maart 1995 heeft geantwoord dat hij niet meer kon optreden in het geschil.

5. Ondertussen had verzoeker een klacht ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel tegen de Franstalige Orde van advocaten van de Brusselse balie.

6. Bij een brief van 17 juli 1996 heeft verzoeker de Minister van Justitie gevraagd stappen te ondernemen bij het Openbaar Ministerie opdat de Franstalige Orde van advocaten van de Brusselse balie vervolgd zou worden naar aanleiding van de bovengenoemde klacht.

Bij een brief van 25 oktober 1996 heeft verzoeker de Minister van Justitie gevraagd hem een bedrag van 112.500 frank toe te kennen, dat overeenstemt met het bedrag dat hij bij de ondertekening van de overeenkomst tot arbitrage, gesloten met de Brusselse advocaat, in consignatie gegeven had en verloren had, alsook een bedrag van 100.000.000 frank als schadevergoeding voor het morele nadeel dat hij geleden had. Tot staving van die eis voert hij inzonderheid aan dat "het bestuur van de Franstalige orde in strijd met de goede rechtsbedeling heeft gehandeld" en zijn vertrouwen zeer ernstig heeft beschaamd.

Aangezien pas op 7 januari 1997 en 29 januari 1997 antwoord is gekomen op deze tweede brief aan de Minister van Justitie, oordeelt verzoeker dat er een impliciete beslissing tot afwijzing van zijn eis tot schadevergoeding is geweest en heeft hij bijgevolg het onderhavige beroep ingesteld bij de Raad van State;

Overwegende dat, wat de ontvankelijkheid van de eis betreft, de scheidsrechter die in de overeenkomst tot arbitrage is aangewezen en de opeenvolgende stafhouders van de Franstalige Orde van advocaten van de Brusselse balie, in het kader van een scheidsrechterlijke procedure inzake een geschil betreffende erelonen, volgens verzoeker verscheidene fouten hebben gemaakt en zich niet gedragen hebben naar de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek inzake arbitrage; dat hij tevens van mening is dat de Belgische Staat, via zijn Minister van Justitie, de schade die door deze fouten is geleden, moet herstellen, en hem meer bepaald het bedrag dat hij in het kader van de scheidsrechterlijke procedure in consignatie had laten geven, moet terugstorten en dat hij hem een vergoeding wegens morele schade moet toekennen;

Overwegende dat in artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State staat dat "als geen ander rechtscollege bevoegd is, (...) de afdeling administratie naar billijkheid (...), bij wege van arrest uitspraak (doet) over de eisen tot herstelvergoeding voor buitengewone, morele of materiële schade, veroorzaakt door een administratieve overheid";

Overwegende dat de Franstalige Orde van advocaten van de Brusselse balie, wanneer zij optreedt in het kader van een betwisting van erelonen, geen administratieve overheid is in de zin van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze Orde immers een beroepsraad is, die onafhankelijk is ten aanzien van de uitvoerende macht en uitsluitend onder het toezicht van de rechterlijke macht staat;

Overwegende bovendien dat in het Gerechtelijk Wetboek geregeld wordt hoe de erelonen van advocaten betwist kunnen worden; dat alleen de gewone rechtbanken bevoegd zijn voor dat soort geschillen;

Overwegende dat verzoeker trouwens verzuimd heeft het annulatieberoep waarin artikel 1704 van het Gerechtelijk Wetboek voorziet, in te stellen tegen de scheidsrechterlijke uitspraak in het geschil betreffende erelonen; dat verzoeker dus de mogelijkheid had een beroep in te stellen om de scheidsrechterlijke uitspraak aan te vechten, die hem, naar zijn zeggen, een nadeel berokkent, en dat hij daarvan geen gebruik heeft gemaakt;

Overwegende dat de schade die ten grondslag ligt aan de eis tot schadevergoeding niet rechtstreeks door een administratieve overheid is veroorzaakt; dat alleen de gewone rechtbanken bevoegd zijn om kennis te nemen van de geschillen inzake erelonen van een lid van

de balie; dat zulk een geschil een burgerrechtelijk karakter heeft en bijgevolg, krachtens artikel 144 van de Grondwet, niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort;

Overwegende dat de vordering kennelijk niet-ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op twaalf november 1900 zevenennegentig :

de Hr. HANOTIAU,
Mevr. MALCORPS,

kamervoorzitter,
griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.